

{gallery count=1 width=300 height=200 alignment=center orientation=horizontal}/naujienos/pamasty

„Dievas nežadėjo dienų [be skausmo, tiurko, be žiudėsio](http://www.tytuvenu.bažnyčia.lt/saulyklos), saulyklos, tačiau Jis tikrai žadėjo stiprybę

Tiesą sakantys žodžiai, kaip ir tie, teigiantys, kad negalime savo pastangomis prailginti gyvenimo (plg. Lk 12, 25), išvengti skausmo, liūdesio, lietaus, nelaimių, skatina didesnę dėmesį skirti tam, kokie esame (tampame) nelaimės akivaizdoje. Ar negandos prislegia, išgąsdina, papiktina, atitolina mus vienas nuo kitų, nuo Bažnyčios, tuo pačiu ir nuo Dievo meilės!? Ar atvirksčiai, padeda pajusti, išgyventi bei išreikšti visuotinės Bažnyčios narystę!? Mat visi, priėmę krikšto malonę, esame Bažnyčios nariai ir, todėl, dalyvaujame Bažnyčios kūrime. Tik nuo mūsų priklausoma, kokią išraišką Bažnyčia įgyja regimame pasaulyje.

Minėtame internetiniame puslapyje prikabinta padėka už paramą gelbėjimo darbuose po 2012 m. sausio 26 d. įvykusio gaisro, padėjusiųjų sąrašas bei kai kurių geradarių noras likti nežinomais liudija, kad Tytuvėnų bažnyčia, vienuolynas yra branginami kaip kultūrinis paveldas, tikėtina – ir kaip Dievo namai. Kartu galime daryti prielaidą, kad šioje vietoje diegiamos, puoselėjamos, ugdomos vienybės, solidarumo, geranoriškumo, nesavanaudiškumo, bendruomeniškumo ir kitos vertybės. Nes blogi „sėjančios“ ir „laistančios“ terpės nesulaukia grįžtančiųjų. Tytuvėnų klebonas kun. Rimantas Žaromskis viename iš daugelio interviu, prisimindamas sausio 26 d. – gaisro - rytą, sakė, jog nesitikėjo sulaukti tiek palaikymo žinučių: „Nuo vieno Lietuvos kampelio iki kito, net iš užsienio buvusieji, mano sutuokti, jaunavedžiai, kiti žmonės rašė užuojautos, palaikymo žinutes. Nustebau“.

Aukotojų sąrašas – pavieniai asmenys, šeimos, įstaigos, organizacijos, parapijos. Iš įmonių norėtusi paminėti tas, kurios nėra pelno siekiančios, tokios, kaip mokykla, gimnazija, vienuolynai ir kiti. Pasėtas gėrio grūdai, rašoma Biblijoje, duoda trisdešimterioją ir net šimterioją derlių (Mk 4, 20). Subrendusios varpos beria naujus grūdus. Ir matome, kaip pildosi Šventojo Rašto žodžiai „Kur buvo pilna nuodėmės, ten dar apstesnė tapo malonė“ (Rom 5, 20). „Dievas iš tiesų leidžia blogiui įvykti, kad iš jo išgautų dar didesnę gėrį“, - rašo šv. Tomas Akvinitis. Ar šis gėris yra pastebimas? Ar vertinamas?

„Gaisro įvykis skatina visus susimąstyti, ar esame žmonės suprantantys ir užjaučiantys?“, - sako Tytuvėnų parapijos klebonas Rimantas Žaromskis. Lengva ir viliotina dabar užimti teisiąją poziciją, skaičiuoti kitų padarytas klaidas. Ar gebame išlikti menantys, matantys ir vertinantys gėrį, žibantį gal ir pro pelenų sluoksnį!?

Tytuvėnų piligrimų centro vadybininkė ir Šiaulių vyskupijos bažnytinio paveldo muziejaus vadovė Rūta Krencienė prisimena, kaip vienuolyne buvo steigiamas vyskupijos bažnytinio paveldo muziejus. Ekspoziciniai liturginiai reikmenys, monstrancijos, liturginiai rūbai ir kt. po

vieną, kelis rinkti įvairiose vyskupijos bažnyčiose. Džiaugtasi kiekvienu eksponatu, turinčiu begalinę vertę, neišmatuojamą piniginiiais mastais. „Aš buvusių eksponatų vertę matuoju laiko matu: kiek metų buvo, kiek žmonių prie jo meldėsi, kiek žmonių juo buvo palaiminta, kiek maldų išklusė“, - sako Tytuvėnų klebonas. Šis, dvasinis lobis, nesunaikinamas ugnimi nė vandeniui. Regimajį, liudijantį pirmojo egzistavimą, norisi kuo ilgiau išsaugoti. „...atgaiviname tai, ką paliko mums mūsų protėviai. Tai suteikia dvasinę tvirtybę, sugrąžina dvasios vertybes“, – Šiaulių vyskupijos bažnytinio paveldo muziejaus atidarymo dieną sakė Kultūros paveldo direktorė Diana Varnaitė.

Muziejus įkurtas daugelio žmonių pastangų, geranoriškumo, rūpesčio, bendro susitelkimo dėka. Žmonės dažnai ant restauruojamo vienuolyno pastolių galėjo matyti su restauratoriais besikalbantį Šiaulių vyskupą. Vertintas Kelmės valdžios atstovų dėmesys. Išmonę, meilę, atsakomybę rodė restauratoriai, architektai, dailėtyrininkai, kiti darbų sklandumu besirūpinę žmonės.

Ir nejučia, turbūt ne man vienai, kyla mintis: ar visa tai per nieką, ar viską, išskyrus atmintį, sunaikino ugnis? Berods užmirštame, jog šiuo, įdėtu regimuoju triūsu statome ir neregimajį – dvasinį rūmą, dangiškąjį lobį, kurio niekas nepajėgus sunaikinti (plg. Mt 6, 19). Šventasis Pranciškus Bažnyčios reformą pradėjo nuo kuklios akmeninės bažnytelės. Kur kas svarbiau, ar apgailestaudami regimojo grožio, savo neatsargumu ir tariamu uolumu neskurdiname daug vertingesnio, ar nepaminame to, ką iki šiol vertinome?.

Teko dalyvauti vienoje iš daugelio po gaisro vykusių spaudos konferencijų. Neapleido slogus jausmas, lyg dalyvaučiau nedorėlių teisme. Iš tiesų priekyje sėdėjo Tytuvėnų parapijos klebonas, piligrimų centro direktorius ir Kelmės meras. Buvo gėda ir nesmagu, nes sėdėjau šioje, „kaltintojų“, barikados pusėje. Neramino klausimas, kodėl viskas taip greitai persivertė? Iš tiesų atsakymas daug paprastesnis, nereikalaujantis gilių svarstymų: konkurencingame žiniasklaidos pasaulyje vertingesni sukčiai, vagys ir kitokie nusikaltėliai. Jų ir ieškoma. Sklando gandai, kad kai kurių dienraščių tiražas tokių ir panašių įvykių pagalba gerokai šokteli aukštyn. Nesiaiškinau, ar tai tiesa, nes labai gerai žinoma, atpažįstama ir kita, su siekiu išgyventi ne taip jau labai susijusi žmogiškoji silpnybė jaustis geresniu, vertingesniu, teisesniu, kai šalia stovi „tikrasis“ atpažintas, visuotinai įvardintas nusidėjėlis (plg. apie muitininką ir fariziejų Lk 18, 9).

Vienos žurnalistės užduotas klebonui klausimas: „Ar nemanote, jog gaisras – Dievo ženklas jums?“. Paskatino susimąstyti apie privačius ženklus, kurie ir lieka privačiais – pačiam žmogui nežinomais; bei visuotinus. Gausūs gaisro dūmai pasiekė ir palietė visus, nes vargu ar yra Lietuvoje žmogus, kuris televizijos, laikraščių, žinių, pasipylusių kalbų pagalba būtų nematęs, negirdėjęs apie įvykusią nelaimę. Pats vienuolynas po gaisro sulaukė daugybės lankytojų, daugiau nei įprastai. Tad, pagal jau minėtą visuotinės Bažnyčios principą, kiekvienas esame dalyvis, o jei dalyvis, tai ir klausiantis: „ką šis gaisras reiškia mano gyvenime? Koks tai man skirtas ženklas?“. Savuosiuose svarstymuose matau ryškiają apsiribojimo matomu žemiškosios

realybės grožiu mintį. Visų, gamtos ir žmogaus sukurtų, daiktų paskirtis – kreipti dėmesį į Kūrėją. Deja, dėl savo silpnumo ir/ar aklumo dažnai negebame, o gal nepasivarginame įžvelgti toliau. Tad manieji gaisrai, jei tik apie juos susimąstau, skirti nutraukti uždangą, trukdančią įžiūrėti dvasiškąjį grožį, o svarbiausia – žemiškojo ir dangiškojo grožio Kūrėją.

Bet grįžkime prie Tytuvėnų vienuolyno. Važiuojant tenlink palydėjo susirūpinusios kolegės žodžiai: „Kaip ten dabar baisu, vien griuvėsiai“. Griuvėsių, tiesą sakant, nepamačiau. Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, buvęs nelaimės vietoje nuo pat ankstyvo rytmečio, sakė matęs nepaprastą pasiaukojimą ugniagesių, parapijos klebono, parapijiečių, jaunimo, kurie ėmėsi darbo sutelktai, su meile, kaip viena šeima. Uždengtas naujas laikinas stogas, rūpinamasi apsisaugoti nuo drėgmės. Vėdinamos patalpos, nuo langų rytais renkama rasa. Vyksta kiti atstatomieji darbai. Koridoriuose ir celėse tebežvelgia garsioji Tytuvėnų sienų tapyba. Nuošaliame kambaryje viešumo laukia išsaugoti paveikslai, skulptūros, kiti eksponatai. Pastatą, planuodami darbus, apžiūrinėja restauratoriai. Kovo 4 d. Vilniuje, šv. Jonų bažnyčioje, Lietuvos kamerinis orkestras, Valstybinis kamerinis choras „Polifonija“ ir būrys žinomiausių šalies atlikėjų rengė paramos koncertą. Vienuolyno gyventojai (taip vadinu ansambliu besirūpinančius žmones), gyvena artimesniais bei tolimesniais ateities planais ir viltimi. Gal ne vienuolyno patalpose, tačiau šalia vyks numatytos edukacinės programos (žr. www.tytuvėnai.eu). Bažnyčioje vyksta pamaldos, iš didžiojo altoriaus paveikslo maloningai žvelgia Madona su kūdikiu. Lankytojų pamėgta arkadinė galerija, Kristaus laiptų koplyčia visiškai nepalieti gaisro ir tikrai bus organizuojamas garsusis Tytuvėnų vasaros festivalis...

Vaikštant užkliūva akis už tapyto senojo vienuolyno ir bažnyčios atvaizdo. Lyginame su iškart po restauracijos praėjusią vasarą darytomis nuotraukomis. Lyg žiūrėtume į du skirtingus pastatus. Laikas, įvykiai, žmonės daro savo korekcijas. Ar dėl to daiktas tampa mažiau, o gal daugiau brangintinas? Kalbėdama apie muziejų vadovė Rūta Krencienė su ašaromis atsidūsta: nebepavyks prikelti to, kas buvo. Tačiau daug svarbiau nei pamatyti yra pajusti pačią vienuolyno dvasią, paliktą XVII – XIX amžiuje gyvenusių, įvairias maldas kalbėjusių ir giedojusių brolių bernardinų. Daug svarbiau pačiam dalyvauti gėrio kūrime ir prisidėti maldomis, darbais, aukomis, geranoriškumu.